

ELÇİN POYRAZLAR

—
Polisiye
Gerilim

GÖLGENİN ELİ

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Suat Zamir serisi

Ecel Çiçekleri (#1)
Kayıp Yüz (#2)
Çıplak Kalp (#3)
Gölgenin Eli (#4)

Selin Uygur serisi

Gazetecinin Ölümü (#1)
Kara Muska (#2)

GÖLGENİN ELİ

Yazan: Elçin Poyrazlar

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Nisan 2025 / ISBN 978-625-5941-52-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gölgenin Eli

Elçin Poyrazlar

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Annem ve babama
çiçek gibi çocukluğum için...

Herkesin yerini son kez kontrol etti. Kuyumcu dükkânının önündeki eleman kulağını kaşdı, elini pantolonunun cebine soktu. Bu, hedefin yaklaştığı anlamına geliyordu. Bankta oturana hızlıca baktıktan sonra bakışlarını hemen ayağının dibindeki güvercinlere çevirdi. Guruldayan kirli, arsız güvercinler... Kuş onları ele verecekmiş gibi ayağını iki kez sertçe yere vurdu. Güvercin kanatlarını açıp bir iki adım geriye kaçtı. Sabah güneşinin ağaçlar ve binalar arasından sızarak yer yer sarıya boyadığı Nuruosmaniye Caddesi birkaç erkenci turist, dükkânının önünü süpüren esnaf, sokağın başındaki gürültücü çöp kamyonu ve az ötedeki simitçi dışında boştu. Simitçinin onlardan olup olmadığını çözmeye çalıştı. İnce montunun üstüne laf olsun diye kirli önlük giyen tıknaz kel adama güneş gözlüğünün ardından baktı. Adam onların varlığından haberdar bile değildi. Sağ elinde tuttuğu telefonda pürdikkat bir şeyler izliyor, sol eliyle burnunu karıştırıyordu. Arabasındaki tepsiye seyrek yayılan simitler pek de taze görünmüyordu.

Suat Zamir, kuyumcunun önündeki elemanın hareketlendiğini gördü, banktaki ise kendisinden gelecek işareti bekliyordu. Operasyonu yöneten kişi Suat' tı. Son karar onundu. Suat hamle yapınca takip başlayacaktı. Hedef, bir ağacın dibinde durdu, sigarasını yaktı, ilk dumanını göğşe doğru üfledi. "Gri takım elbise, kırmızı kravat" denilmişti. Eşkâl yok. Boy, kilo, yaş yok. Sadece giysiler...

Bütün gün dört duvar arasına tıklmadan önce çıtır çıtır bir ilkbahar sabahının tadını çıkarmak isteyen bir memur edasında ağaçlara ve güneşe yüzünü çevirmiş hedefin diğer hayatını düşündü Suat. Az sonra onu yakaladıklarındaki yüzünü... Faka basışını...

Otuzlu yaşların başında, gür saçlı, geniş yüzlü, kısa boylu biriydi. Hor kullanılmaktan takım elbisesinin kolları ve dizleri pörsümüştü. İlk alındığındaki renginden birkaç ton soluktu. Bir tek kravati yeni görünüyordu. Bayrak kırmızısı... Parlak mı parlak...

Hedefin sigarası yarıya ulaşınca Suat gözlüğünü çıkarıp masaya koydu. Kuyumcunun önündeki eleman işareti alır almaz hedefe doğru yürümeye başladı. Hedef ona doğru yürüyen adamdan habersiz sigarasını tütürüyordu. Suat Zamir çay fincanının yanına para bırakıp ayağa kalktı, kafedeki garsona parayı işaret ettikten sonra, hedefin ters yönünde yürüdü. Kafenin karşısındaki bankta telefonunu kurcalayan eleman gülümsedi. Suat gözlüğünü yeniden taktı, sokağın ucundan sola döndü, köşedeki büfenin önünde durdu. Gazetelerin dizildiği rafların arasından banktaki elemanı gözledi. Hedefin hangi yöne ilerleyeceğini banktaki haber verecekti.

Büfeci Suat'a kaçamak bir bakış attı. Kadın turiste benzemiyordu, sabah işine giden birinin telaşı yoktu, kolunda bir çanta, parmaklarında yüzük ya da üstünde bir aksesuar da görmedi. Giydiği uzun gri pardösü bileklerine kadar iniyordu. Pardösünün eteğinin altından siyah kaba postallar görünüyordu. Büfeci Suat'ın giysiler altındaki vücudunun nasıl olduğunu düşündü. Hemcinslerine göre uzun, daha yapılı bir kadındı. Doğal, koyu renk saçlarını arkada toplamıştı, kısa atkuyruğu bir top gibi duruyordu ensesinde. Siyah gözlüklerinin oturduğu elmacık kemikleri sert, ağzı sımsıkı kapalıydı. Kadının birini beklediğini düşündü. Belki sevgilisini, belki de kocasını başka bir kadınlı yakalamak için sotaya yatmıştı. Bir sürü otel vardı semtte. Hem de neler dönüyordu o odalarda. Merakını yenemeyince ağızından istemsiz bir "Buyurun" çıktı.

Suat sağ elini ona doğru hafifçe kaldırarak adama bakmadan "Şşşşt" dedi. O sesteki otorite ve özgüvenle büfeci yutkundu. Tekin kadın değildi bu. Merakını beklemeye aldı ve sustu.

Suat banktaki elemanın yerinden kalktığını görünce dikleşti. Eleman büfenin bulunduğu yöne doğru yürümeye koyuldu. Diğer eleman ise ters yöne gidiyor olmalıydı şimdi. Banktaki hedefi ta-

kip edecek, son anda ara sokağa sapmasın diye dükkânların vitrin camlarından hedefin yansımaları izleyecekti. Kırmızı kravatlı ağır bir türkünün ritmine uyarmış gibi yavaş adımlarla yürüyordu. Sigarası bitmişti. Banktaki eleman bir hediye dükkânının önünde durdu, bir iki eşyaya alıcı gözle baktı. Hedef önünden geçti, sokağın başına geldi. Büfenin önünde, Suat'ın az ötesinde durur gibi oldu, birkaç saniyelik bir tereddütten sonra aşağı doğru ilerlemeye başladı.

Suat büfecinin önüne bir ellilik attı, "Bir su" dedi. Gözü hedefteydi. Büfeci en tepeden emir almış gibi hem suyu hem de para üstünü süratle verdi. Suat su şişesini kafasına dikti. Şişe yarıya inince kapağı kapatıp büfeciye geri verdi.

"Bir zahmet atıver" dedi adama bakmadan.

Banktaki adam şimdi Suat'ın bulunduğu kaldırımın karşındaydı. Hedefin salına salına aşağı yürümesini izliyordu. Bir yandan Suat'tan gelecek işareti bekliyordu. Suat gözlüklerini çıkarıp yeniden taktıktan sonra solundaki ilk sokağa döndü. Banktaki Suat'ın işaretinden sonra hedefin peşinden yokuş aşağı yürümeye başladı.

İran Konsolosluluğu'nun bulunduğu sokağa güneş henüz değmemişti. Kâğıt toplayıcısı ince bir genç, boş arabasını çekerek yanından geçti. Beton bir binanın önünde iki adam sigara içerek ellerindeki telefonlara bakıyorlardı. Birinden iç kıyıcı bir müzik yayılıyordu çevreye.

Suat sağdaki ilk sokağa saptı, seri adımlarla ilerledi. Az sonra kuyumcu önünde konuşlanmış elemanı sokağın önünde görmesi gerekiyordu. Öyle planlamışlardı. Hedef hangi yöne yürürse üç ayrı yoldan yarım daire çizerek buluşacaklar, sonra yine ayrılacaklardı. Sokağın öteki ucunda kuyumcunun önündeki elemanı göremedi. Sirkeci Garı'na yakın bir kırtasiyeciyeye girdi, vitrindeki defterleri incelemeye koyuldu. Hedef görünürde yoktu. Banktaki eleman az sonra yüzünde panik ifadesiyle belirince bir terslik olduğunu anladı. Eleman nefes nefeseydi. Suat'ı aradı gözleri, sonra vitrinin arkasında fark edince soran gözlerle ona baktı. Pişman gözlerle...

Suat ona bakışlarıyla “Bekle” dedi. Defterlere biraz daha baktı, teşekkür edip çıktı. O sırada diğer elemanı az ötedeki baklavacı-
nın önünde gördü. Hedef ortada yoktu. Suat sağa dönerek yokuşu
tırmanmaya başladı. Banktaki elemanın hemen önünde yürüyen
hedefin bir anda ortadan kaybolmasına ihtimal vermiyordu. Yakın
fiziki takipte mümkün değildi bu. Plan iyiydi. Böyle olmaması ge-
rekiyordu.

Banktaki eleman Suat’ın peşinden gidip gitmeme konusunda
kararsızlıkla diğer elemana baktı. Artık foyaları meydana çıkmak
üzereydi. Suat yokuşu çıktı, hedefin girebileceği binaları, iş hanla-
rını taradı. Banktakinin hedefin binaya girişini kaçırmasına imkân
yoktu. Nereye uçmuştu bu adam?

Yeniden aşağı indi, banktaki elemanı kolundan çekip bir iş ha-
nına soktu. Sirkeci esnafının dikkatini çekmeye başlamışlardı.

“Nereye gitti lan herif?” dedi adamın kolunu bırakmadan. On-
dan bir baş uzundu.

“Valla ben de anlamadım. Bir ara trafik sıkıştı. Birkaç kamyon-
et ve minibüs görüş alanımı kapadı... Belki o sırada...”

“Salak herif. Adam minibüse bindi gitti yani gözünün önünde!”

“Yok onu görürdüm. Yani belki... Bilemiyorum. Ben iş hanına
girmiştim diye hemen oraya koştum”

“Ne buldun iş hanında ha? Üçün birini mi? Merkep herif!”

Suat Zamir karşısında ezilip büzülen elemanın kolunu bıraktı.
Diğeri iş hanının karşısındaki kaldırımında onları bekliyordu. Si-
nirle dışarı çıktı, karşıdakine başıyla işaret etti. Telefonundaki bir
tuşa bastı. Kulağına götürmeden çaldırdı. Az sonra siyah bir araç
önlerinde durdu. Suat öne, iki eleman arkaya bindi. Sirkeci trafi-
ğinde yüzlerce aracın arasına karışırken Suat Zamir hırsından du-
daklarını kemiriyordu.

Cinayet Büro'dan sürülme, Çocuk Şube'den transfer, İstihbarat Şube'nin çiçeği burnunda başkomiseri Suat Zamir, Vatan Caddesi'ndeki teşkilat binasını görür görmez kapıyı açtı. Yavaş akan trafikte olmalarına rağmen şoför birden ön kapı açılınca panikle frene bastı. Arkasındaki arabanın sürücüsü de okkalı bir küfürden sonra kendi frenine abandı. Zincirleme küfür ve fren orkestrasını şaşkınlıkla izleyen arka koltuktaki iki polis Suat'ı takip etmenin iyi bir fikir olmadığına karar vererek uslu uslu yerlerinde kaldılar.

Suat ışıkları beklemeden karşıya geçti, kapıdaki güvenliğe selam verdi, binanın ön basamaklarını tırmandı ve camlı kapının ardında kayboldu. Kaybetmeyi sevmiyordu, hele hele fiziki bir takipte “yanmaktan” hiç hoşlanmamıştı. İstihbarat Şube'ye geçiş için mecbur tutulan eğitimin son günlerinde iyi olmamıştı bu. Eğitimin diğer aşamalarını yıldızlı pekiyilerle geçmişti. Polisliğini kaç kere daha kanıtlaması gerekiyordu? İki salak polis yüzünden hedefi kaçırmışlardı, kabak Suat'ın başına patlayacaktı. Yeni olduğu için, ona gıcık oldukları için, kadın olduğu için...

Masa amiri olarak işe başlaması gerekirdi. Oysa Şube'de “kadın işlerine” verme olasılığı bile onu çileden çıkarmaya yetiyordu. Erkek polislere yer açılın diye Cinayet Büro'dan Çocuk Şube'ye sürülmüş, orada da rahat durmayınca bilmediği, tanımadığı ve her polisin biraz tedirginlikle yaklaştığı İstihbarat Şube'ye güya terfiyle getirilmişti. Terfiinde bile tehdit seziyordu. Bunun belli avantajları olduğunu da reddetmiyordu. Hakkındaki dedikodular haliyle bu Şube'ye de taşınmıştı. Yalanla gerçeğin iç içe geçtiği mutant bir hikâyeye.

Kimilerine göre Komiser Suat Zamir büyük kahramanlık göstererek iki meslektaşının hayatını kurtarmıştı. Kimilerine göreyse huysuzluğu ve asiliğiyle herkese yaka silktirdiği için burnu sürtülsün diye İstihbarat'a gönderilmişti. Dedikoducular anlattıkları hikâyenin vurucu noktasında seslerini alçaltarak "Arkası da sağlamış" diyerek başlarıyla tavanı işaret ediyorlardı. Suat açık plan ofise girdiğindeki ani suskunluklardan, koridordaki bakışlardan, denk geldiği köşe başı sohbetlerinden "öteki" olduğunu pekâlâ anlıyordu. Bunları bir yere kadar kafasına takma izni vermişti kendisine. Bugüne dek işine bakmıştı, bundan sonra da işine bakacaktı. İşine baktığı için sevilmiyordu, normaldi yani.

Ofise girdiğinde sağdaki köşe masada oturan genç polisi gördü. Suat'a bakmaya cesaret edemeyen adam yerinde kımıldadı, gözlerini kısarak bilgisayar ekranına baktı. Alnında seyrelen saçları, yeni terleyen bıyıklarıyla tuhaf bir görüntüsü vardı. İnce tüylü bir hayvan gibi. Yüzüne fazla büyük gelen gözleri yuvalarından dışarı çıkmak istiyordu sanki. Hafif kambur, sessiz, çoğunlukla masada kalmayı tercih eden bu genç adamın onda uyandırdığı tiksintiyi pek de anlamıyordu Suat. Sanki ona dokunsa adam mum gibi eriyecek, eline yapışacaktı.

Suat pardösüsünün cebinden cep telefonunu, sigara paketini ve çakmağını çıkararak masaya koydu. Sandalyesine oturmadan önce tüylüye baktı. Ne bir selam ne bir sabah...

"Apo bana bir çay söylesene" dedi Suat yüksek perdeden.

Abdullah'ın ensesinden başına doğru yükselen sıcaklığı bizzat gördü Suat. Yüzü mora çalan kızıla döndü. Abdullah'a Apo adıyla seslenmek çıldırtıyordu genç polisi. Ofisteki diğer elemanların sıklıkla başvurduğu bu yöntemi arada kendisi de deniyordu. Nedenini bilmiyordu. Öylesine, canı istediği için, yapabildiği için...

Abdullah yanan yüzünü saklamak ister gibi ekrana iyice eğildi. Dudakları bir duayı tekrarlar gibi sessizce kıpırdadı. Suat Abdullah'ı keyifle izledi, paketinden bir sigara çıkardı ve gözünü ondan ayırmadan yaktı. Bina içinde sigara içmek yasaktı. Suat'ın her seferinde deldiği ve başının asla ağrımadığı bir yasak.

"Apo!" diye tekrarladı Suat. Lafı daha havadayken içeriye di-

ğer elemanlar girdi. Biri sıska-sakallı, biri yapılı-sinekkaydı tıraşlı. Sadece eğitimde beraber olacakları için isimlerini ezberlemeye bile gerek duymuyordu Suat. Rütbe olarak ikisinden de yüksekti. Bu onu fiili olarak ekibin amiri pozisyonuna sokuyordu. Oysa hepsi İstihbarat Şube'nin eğitimini tamamlamak zorunda olan polislerdi.

"Ne oldu anlamadık" dedi sıska ve sakallı olan. Banktan kıcını kaldırıp adamı sıkı takibe alacağına, elden kaçmasına neden oluşunu tüm ekibe yıkmaya çalışıyordu.

Suat sigarasından derin bir nefes çekti, ucundaki ateşe baktı.

"Neyse ki biz anladık. Çuvalladın. Gözünün önünde adam kayboldu. Hatta sana el bile sallamış olabilir. Sen de 'Eyvallah abicim' deyip yolculamışsındır..."

Kuyumcunun önünde bekleyen yapılı eleman Suat'ın adamı haşlamasını keyifle izliyordu. Dost değil, iki rakiptiler demek. Bu iyiydi.

"Yani bir anlık dikkatsizlik... Kadın bana tarif sorunca..."

"Kadın mı? İşin içinde kadın da mı var?"

"Genç bir kadın yanıma geldi. Mısır Çarşısı'nı sordu. Ben de ona anlatırken o sırada..."

Suat ile yapılı polis birbirine baktı. Hedef hazırlıklı gelmişti. Yalnız değildi. Mizansene tıpış tıpış yürümüşlerdi. Bu salak da ona biçilen rolü bir güzel oynamıştı.

"Hedef onu takip edeceğimizi biliyordu, hazırlıklı geldi. Belki iki değil daha fazla kişiydiler. Aferin sana... Hepimizin eğitimini yakmuş olabilirsin. Haydi sil baştan!" diye çıkıştı Suat.

Sıska polisin çenesi titredi. Suat sigarasını postalının altında ezdikten sonra izmariti çekmecesine attı. Abdullah tüm varlığıyla konuşulanları beynine kaydediyor gibiydi. Ama ekrana bakarak...

Arkalarından gelen öksürük sesine döndüklerinde Suat sinirli bir kahkaha patlattı. Kırmızı kravatlı, gri takım elbiseli adam ve göğüs dekoltesi derin, güzelce bir kadın kapıda duruyordu. Önlerinde esnaf kılıklı bir adam. Eğitim ekibinin başındaki Yılmaz Abi.

"Çok yaklaşmıştınız" dedi Yılmaz. Üstünde gri baklava desenli, yakalı bir kazak, altında siyah pantolon vardı. Sıfıra vurulmuş kel kafası, simsiyah palabıyıklara tezattı. Başı yanlardan mandalla çekilmiş gibi yası ve geneşti.

“Abi ben şey valla...” dedi sıska polis.

Yılmaz Abi elini kaldırdı, herkesi kinayeli bir gülüşle süzdü. Gözleri Abdullah’a uğramadı bile.

“Altı aydır bu eğitim için uğraştınız. Tam işin sonuna gelmişsiniz, istihbaratçı olacaktınız ki çuvalladınız. Ne diyeyim ben şimdi...”

Suat ekipçe çuvallamanın ekipçe cezalandırılmak olduğunu iyi biliyordu. Tek kelime etmeden haklarında verilecek kararı beklemeye koyuldu. Sıska polis az sonra yere yıkılacak gibi yerinde hafifçe sallanıyordu. Yapılı olanı kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkada sırttan kırmızı kravatlıya bakıyordu. Örgüt eskisi bir muhbirin onları alt etmesini içine sindiremiyordu.

“Bunu müdüre rapor etmem lazım tabii” dedi Yılmaz, elindeki güçten son derece memnun bir tavırla.

“Ama önce Suat Başkomiser sen benimle bir gel, diyeceklerim var...”

Suat azarın ağırını yiyeceğini düşünerek iki elemana ters bir bakış fırlattıktan sonra Yılmaz’ı koridorda takip etti. Köşeyi döndüler, bir kapının önünde durdular. Yılmaz masanın önündeki koltuklardan birini işaret etti. Suat başıyla reddettikten sonra hazır ola geçerek bekledi. Demek bu macera buraya kadardı. Elveda istihbarat, polislik ise başka bahara...

“Suat iyi polissin anladık. Eğitimde de iyi iş çıkardın. Ama ekip çalışmasında zayıfsın...” dedi bıyıklı Yılmaz, ama arkasını getirmemi. Suat’ın sınırını bozmayı hedefleyen bir sessizlik. Yılmaz önündeki kâğıtları eline aldı, gözleri tek bir yere odaklanmıştı. Okumuyordu.

“Bu zaafını yenemezsen yapamazsın. Siciline baktım. Bayağı olaylı. Hatta dramatik...”

Bıyıklarının altından gülümseyerek Suat’a bakarken ekledi.

“Gençken ben de dramatiktim ama takım oyuncusu olmanın faydalarını gördüm.”

Suat kel polisin ona nasihat vermesinden sıkılmaya başlamıştı. Bir kadın görür görmez ona polisliği anlatan her erkek polisten para alsaydı bugün milyoner olacağını düşündü.

“Bu bir polis için madalya anlamına da gelebilir, ya da seni mahvına da sürükleyebilir. Hangisi olacağına sen karar vereceksin” diye devam etti Yılmaz.

“Görevden mi alınıyorum?” dedi Suat adamın sadede gelmesini isteyerek.

“Hayır” dedi Yılmaz. Ağzındaki baklayı hemen çıkarmak istemiyor gibi önce elini salladı. Kendisi bu karara onay vermemiş, risklerini görmüş gibi...

“Sana yeni bir görev verilecek. Tek kişilik bir operasyon. Kendi başına yürüteceğin bir dosya. Sonuca göre karar verilecek. Bir çeşit bonus sınav gibi düşün yani...”

Suat adamın donuk gözlerinden geçenleri okumaya çalıştı. Pek çok istihbaratçı gibi tekinsiz, gizli, tehditkâr bir şeyler vardı tavrında. Kritik sırlara hâkim, soğuk ve ketum biri.

“Birine yönlendiriyorum seni...” dedi Yılmaz kalemi eline alırken. “Bu kişi operasyonun detaylarını sana anlatacak. Derhal başlıyorsun. Anlaşıldı mı?”

Suat kel polisin ona uzattığı ufak kâğıttaki ismi okudu. Sıradan bir Türk ismi. Başlamadan bittiğini sandığı bir maceranın ilk karesindeki ilk isim...

Kafasında dönen manzara gerçeğe uymuyordu. Ufak toplantı odasının kapısını çalmadan girdiğinde karşısında masaya dağılmış ve yere düşmüş kâğıtlar, dizüstü bir bilgisayar, sandalyesinde eğri oturan, gözlükleri burnunun ucunda dengelenmiş, yaşını almış, kamburu çıkmış bir memur eskisi bekliyordu. Teşkilatın derin raflarında tozlanmış bir polis...

Suat'ı çok az kişi şaşırtır, çoğu öfkelenendirirdi. Gördüğü kişi hakkındaysa hemen yargısını verip, onu bir sınıfa sokamadı. Bu da onu polis yapan dürtünün tam dibine gönderdi; merak ve kuşkuya...

Suat odaya girer girmez adam ayağa kalktı, masanın etrafından yürüdü, ona elini uzattı. Ağız gülmüyordu ama gözleri gülüyordu. Can sıkıcı, tepeden bir gülümseme...

"Başkomiser Suat, hakkında çok iyi şeyler duydum" diye lafa girdi.

Suat ona uzatılan eli sıktı, bir yandan da adamın kendisinde yarattığı meraktan tedirgin oldu. Rütbesini, görevini, işinde ve hayatında kim olduğunu bilmediği biri. Hayalinde canlandırdığının tersine masada tek bir kalem bile yoktu. Bomboş gri bir masa... Adam bu ufak toplantı odasında bütün gün ne yapıyordu?

"Lütfen otur başkomiser. Bir şey içer misin?"

Suat gözlerindeki merakı gölgelemeye çalışarak başıyla reddetti.

"Görevimin detayları için sizinle konuşmam söylendi" diyebilirdi hırıltılı bir sesle. Kapının hemen önündeki sandalyelerden birinin arkasında dikildi.

“Ben Oğuz Anar” dedi adam. “Şimdi kim olduğumu, görevimi ve neden bizzat seni çağırdığımı merak ediyorsundur. Üstelik bu odada ne yaptığımı. Beni bir aracı gibi düşün Suat. Belli şubeler arasında çalışan bir koordinatör gibi...”

Suat adamın şifreli laflarını çözmek ister gibi kaşlarını çattı. Polis değil miydi bu herif? Ne tür bir operasyon isteyeceklerdi ondan?

“Görevi hangi şube için yapacağım o halde? Ben İstihbarat’a yeni...”

“Merak etme görevin bu şubede” diye Suat’ın lafını kesti adam. “Senin tıkanan bir dosyada faydalı olacağını düşünüyoruz. Sana detayları anlatacağım. Ama önce bana Çocuk Şube’deyken yaşananları anlatır mısın? Kendi versiyonunu. Hiçbir şey gizlemeden...”

Suat Zamir adamın olayların ne kadarını bildiğini tarttı. Bunu neden ondan istediğini de. Büyük olasılıkla Timur olanları gerekli yerlere aktarmıştı. Adamın onun versiyonuyla ilgilenmesi gereksiz bir hareketti ona göre. Diğer yandan bugüne dek hiçbir amiri ondan kendi versiyonunu anlatmasını istememiş, lafı ağzına tıkmış, dikkate almamış, es geçmiş, yarı yolda bırakmıştı. Sonunda geldiği noktada bulmuştu kendisini. Şimdi birisi ona kendi versiyonunu soruyordu. Hem de tüm hücrelerine yayılan bir merakla. Kimdi bu adam?

Suat, Oğuz Anar’ın alnının yanlarını çevreleyen koyu kahve saçlarını inceledi. Geniş bir alnı vardı. İki paralel çizgi alnını üçe bölüyordu. Gür kaşları, kahverengi gözlerini bir siper gibi kapatıyor ama parlaklıklarını engellemiyordu. Sert ve düz inen burunu, altı kalın, üstü ince dudaklarıyla ters bir T harfi oluşturuyordu. Bir ressamın elinden çıksa birkaç kalem darbesiyle çizebileceği türden. Yüzünün en güçlü yeri çenesiydi. Boynunu bir anda kesen kare bir çene. İnatçı, taviz vermez ve pek konuşkan olmayan bir çene. Adamı çok eskiden beri tanıdığı hissese kapıldı Suat. Daha doğrusu adamın onu çok eskiden beri tanıdığı hissiyle tedirgin oldu. Aniden geçmişinden gelen, onu her şeyiyle bilen ve kabul eden biri gibi.

“Eminim olayların nasıl geliştiği size anlatılmıştır. TEM Şube dosyayı bizden devraldı.”

“Çok gizli belgelere, imzalanmış raporlara o kadar güvenmiyorum Suat. İnsanları dinlemek olayları anlamak için çok daha iyi bir yol. Henüz anlatmak istemiyorsan sorun yok. Başka sefere...”

Suat, Oğuz’un pahalı görünen ince gri boğazlı kazağını ve lacivert kumaş pantolonunu inceledi. Bir sandalyenin sırtına geçirilmiş lacivert ceket dışında adam hakkında bilgi verecek özel bir eşya yoktu. Bir saat, bir taktı, bir telefon...

Suat Oğuz Anar’ın kendisini incelediğini fark edip gülümsediğini görünce telaşla cebinden sigara paketini çıkardı. Paketi önce ona uzattı.

“Bıraktım ama sen içebilirsin. Rahat ol lütfen. Benimle rahat ol.”

Suat sigarasını yakarken adamın bakışlarını yüzünde, omuzlarında, ellerinde, bacaklarında hissetti. Öznesini inceleyen bir sanatçı gibi mi, yoksa onu tuzağa düşürmek isteyen bir avcı gibi mi? Emin olamadı. Adamın bakışlarına karşılık vermedi. Dumanı ondan uzağa, yana doğru üfledi, bekledi.

“Şimdi” dedi Oğuz Anar ayağa kalkıp pencereye giderken. “Görev çok basit. Birini takip edeceksin. Yakın takip, çok yakın.”

Oğuz Anar, Fatih’in keşmekeşlik içindeki evlerinin düzensiz çatılarında göz gezdiriyor, bacaların çevresinde dönen martıların voltalarını izliyordu.

“Hedef gerçek mi?” diye sordu Suat adamın hemen yanıt vermeyeceğini sezerek.

“Güzel soru” dedi Oğuz ona dönerek.

“Bunu da bir sınav olarak düşün Suat ama hedef gerçek. Bir sürüdür radarımızda olan biri. Hem ilişkilerinden hem de güvenliğinden endişe duyduğumuz biri.”

“Koruma görevi mi bu?” dedi Suat itiraz etmeye hazırlanarak.

Oğuz pencerede gezen bir kara sineğe ulaşmak için sağ kolunu kaldırdı.

“Hayır” dedi sineği elinde ezip yere atarken. “Takip sadece. Ama içeriden bir takip. Çok içeriden.”

Suat, Oğuz'un bunu her gün yapıyormuş gibi eliyle sineği ezmesini izledi. Adama merakla baktı. İçeriden ne demekti? Belli bir mesafede olmalıydı takip. Taciz takip başkaydı. Bilinmesini istediğin, görüldüğün ve hedefte tedirginlik yarattığın takip. Öteki türlü hedefe çok yaklaşırsan, yanardın. Anlaşılırdı, operasyon çökerdi.

Oğuz Anar masanın çevresinde döndü, Suat'ın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu, ona başıyla oturmasını söyledi. Suat bu sefer oturdu. Yüzleri olması gerekenden daha yakındı. Adamdan nane kokusu geliyordu.

"Suat, hedefin yakın çevresine girecek ve güvenini kazanacaksın. Ne kadar ileri gideceğin sana kalmış. Ama her şeyinden haberdar olmak istiyoruz. Kahvaltıda ne yediğinden bile. Kaçta yattığından, kaçta kalktığından, kimlerle içtiğinden, kimleri aradığından... Her şeyinden. Anlatabildim mi?"

Suat, Oğuz Anar'ın bakışlarındaki iradenin ısrarıyla sarsıldı. Ondan istenen şey kendi sınırlarını aşan bir polislik türüydü. Üstelik tehlikeliydi. Eğer başarısız olursa tek kalemde harcanabilirdi. Başarılı olursa kendisini affetmeyebilirdi. Hem bu şubeler arası güya koordinatörlük yapan herif gerçekte kimdi? Adamın gözlerine bakarken bir çukurun kara dibine bakıyormuş gibi başı döndü hafifçe.

"Ya reddedersem?" dedi Suat gözlerini Oğuz'un gözlerinden koparmadan.

"Büyük hayal kırıklığı olur, bu kadar parlak bir polisin mesleğini böyle harcaması..."

Oğuz Anar'ın karanlık bakışları yine gülümseyen bakışlara geçti.

"Bu sadece bir iş Suat. Şöyle düşün, devletin bu dosyada sana ihtiyacı var. Vatani bir görevden ötesi değil..."

Suat bir süre önüne baktı sonra sandalyesini geriye itti, yerinden kalktı, kapıya yöneldi. Önce elindeki sigarayı dudaklarına yerleştirdi, sonra kapı kolunu tuttu.

"Biraz düşüneyim" dedi zaman kazanmak için. Oysa zaman onun düşmanıydı. Daha fazla merak, daha fazla kuşku demekti.

“Suat” diye seslendi Oğuz Anar.

Suat durdu ve dinledi.

“Baban gibi yanlış karar alma.”

Suat arkasında patlayan sessiz bombanın şiddetiyle kapı kolunu sımsıkı kavradı.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Cinayet Büro'dan Başkomiser Selim Belen yakasını sıkın gömleği koca parmaklarıyla homurdanarak açmaya çalıştı. Az ötede geciken düğünleri için mağazada telaşla alışveriş yapan nişanlısına öfkeyle baktıktan sonra, dünyanın sonu geliyormuş gibi giysilerin renkleri, şekilleri, kumaşları üstüne sidik yarıştıran annesi ile kayınvalidesini görmemek için yeniden aynaya döndü. Zorla takım elbise giydirilmiş bir ayıya benziyordu. Asker traşlı geniş kafası, kalın boynu, son aylarda spor salonundan çıkmadığı için balon gibi şişen göğsü ve sonradan eklenmiş gibi duran kalın ve uzun kollarıyla iri bir hayvanı andırıyordu. Mağazadaki tezgâhtar en büyük beden giysiyi ona uzatırken, bu da olmazsa damatlığın dikilmesi gerektiğini söylemişti.

Ne düğün ne damatlıktı ama! Gri parlak kumaştan, arkadan kuyruklu, boğazında fuları ve iç yeleği olan palyaço kıyafeti. Kuyruklu ceket giymeyeceğini ve fular takmayacağını söyleyince çevresindeki kadınlar aynı anda bağırarak modadan ve şıklıktan onun anlamayacağından, nişanlısının kalbini kıracağından, herkesin aynı damatlığı aldığından, ona çok yakışacağından, bize fakir mi dedirteceksin feryatlarından sonra pes etmiş, kendisini sonunda bu aynanın karşısında bulmuştu.

Nişanlısı Gonca, kadın reyonunda bilmem ne gecesi için kıyafetler denerken gerekirse üstünde düzeltmeler yapılması için damatlığı denemesi emri gelmişti. Cinayet Büro'daki elemanların makara konusu olduğunu bildiği için bazı günler kadınlarla düğün alışverişine çıktığını gizliyor, ofise dönünce sinirli tavırlarını takınarak olası soruları daha ağızlarından çıkmadan engelliyordu.

Son altı ayda birkaç adi cinayet dosyasına hayatı buna bağılı-mışçasına adanarak bakmış, hemen çözülen ya da katillerin suçla-rını itiraf etmeleriyle soruşturmanın süratle kapandığı vakalarda düğün hazırlıklarından kaçmak için gece gündüz ofiste meşgul görünmüştü.

Yardımcısı Kaya, Selim'in sıkışmışlığını iyi anlayıp iften püf-ten bahanelerle amirini arıyor ve ofise gelmesini söylüyordu. Se-lim için iş, elleri bağılı, gözleri açık yaklaştığı evlilik kurumundan güvenli bir kaçışa dönüşmüştü. Arada kendisini büyük bir cinayet dosyası kucağına düşsün de düğün ertelensin diye dua ederken buluyordu. Sevmiyor muydu Gonca'yı? Tertemiz aile kızı. İyi bir eş, iyi bir anne, iyi bir ev hanımı olacak, bunlarla yetinecek biri. Tam kendisine göre biri. Yaptığı işe, olduğu kişiye, istediği hayata uygun biri. Münasip bir kadın.

Fakat Gonca'nın büyük bir eksiği vardı Selim'in gözünde. Bunu kendisine de itiraf edemiyordu. Aklına gelince geçiştiriyor, olmamasını doğal karşılamış gibi yapıyor, eşyanın tabiatına aykırılığını kabul ediyordu. Yine de bilincinin altından sızan bir sinyal ona tam da tarif edemediği bu duygu kırıntısını hissettiri-yordu. Gonca, Suat değildi. Gonca Suat'ın tam tersiydi. Bütün var-lığı ve yaşamıyla.

Ne yapıyordu acaba Suat? Son vakanın ardından İstihbarat'a geçmiş, eski çevresiyle tüm bağlarını koparmıştı. Belki Beren'le gö-rüşüyordu. İyi değildi Beren, öyle duymuştu. O da birkaç kez arayıp, hal hatır sorduktan sonra bırakmıştı kızın peşini. Beren'i Suat'a ulaşmak için kullanmış, kızın hayatını da tehlikeye atmıştı. Ama o istemişti bunun parçası olmak. Suçun hepsi Selim'de değildi.

Suat... Suat...

Bir türlü aklından çıkmayan kadın. İstihbarat'ta tanıdığı kim-se yoktu. Anlaşamadığı bir amiri yıllar önce oraya geçmişti ama arayıp Suat'ı soracak değildi. Yakışmazdı. Ezik görünürdü. Üste-lik Suat'ın peşindeymiş gibi görünmemesi gerekiyordu. Suat ona gelmeliydi, kendi rızasıyla. Ama gelmemişti işte. Hem de aylarca...

O sevişmeden sonra her şey değişir sanmıştı, son olaylardan sonra, ekip dağılmadan önce...

“Hangisi daha iyi tatlım?”

Gonca'nın havada tuttuğu cart renklere gözü kayınca midesi ekşidi. İki de pembemsi kumaş parçaları. Kadınsı işler, hiç anlamadığı, çekilmek istemediği tehlikeli bölge.

“İkisi de güzel. Sen seç” dedi tatsız.

“Olur mu ama?” diye yakındı nişanlısı. “Bence fular olarak griye tezat oluşturması için bu olmalı. Sen takacaksın, senin beğenmen de önemli.”

“Ulan ben pembe fular takacak bir herife benziyor muyum? Beni teşkilata rezil mi edeceksiniz? Sikerim pembeyi de fuları da!” demedi Selim. Ağzındaki tükürüğe karışan sözleri yuttu.

Gömleğin yakası boğazını biraz daha sıkı, sırtını yüzlerce küçük bıçak çizdi, yüzüne ateş bastı. Selim'in bozaran yüzünü gören Gonca hemen koluna girdi nişanlısının.

“İyi değilsin sen. Gel otur şöyle.”

Selim mağazadaki koltuğa tam çökerken pantolonun kıcı yırtıldı. Kocaman elinin hızlı bir çekişle yakasını yırttı, kesik kesik nefes aldı verdi. Gonca az sonra elinde bir şişe suyla yanına geldi. Selim'e içirmeye çalışınca Selim suya vurdu, halıya devrildi.

“Yeter!” diye kükredi. “Yeter Gonca!”

Sesleri duyan kayınvalidesi ve annesi de koltuğun başında bittiler. Kadınlar korkuyla Selim'i inceledi. Kayınvalidesi ağlayan Gonca'nın sırtını sıvazlıyordu.

“Haydi oğlum sen soyun işine git” dedi annesi. “Biz burayı hallederiz.”

Alışveriş merkezinin otoparkından çıkarken hâlâ boynu kaşınıyordu Selim'in. Direksiyonu yumrukladı, tükürükler fışkırtarak küfretti ve önünden geçen herkese öfkeyle korna çaldı. Kapana kısılmıştı. Kapandan çıkmanın yolu yıkıp dökmekti. Başka zaman olsa yapardı. Biri için, bir görev için, Suat için...

Telefon ekranında yardımcısının adını görünce tuşa bastı.

“Konuş” dedi asabi.

“Abi, gel hemen.”

“Zaten çıktım Kaya, beni kurtarmak için çağırıyorsan yorulma. Eve gidip yatacağım. Başım şişti.”

“Yok abi. Bir cinayet. Hem de ne cinayet. Őu fenomen var ya. Sağa sola tüküren...”

“Eee?”

“Evinde ölü bulunmuş. Hizmetçisi aradı. Biz yoldayız. Adresi atıyorum şimdi.”

Selim tüm vücudunu serin bir dalga yalamış gibi sakinleşti. Az önceki fırtına bir anda dinmişti. Kapandan bir çıkış kapısı açılmıştı işte. Kapı kapanmadan dışarı fırlamalıydı, hemen, hiç vakit kaybetmeden...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Milyonlarca takipçisi olan sosyal medya fenomeni Darin Dinamo İstanbul'daki evinde vahşice öldürülmüştür. Cinayet Büro dosyası soruştururken İstihbarat Şube'ye atanan Başkomiser Suat Zamir ise ünlü gazeteci Gökhan Konak'ı takip etmekle görevlendirilir. Suat görevi veren esrarengiz yöneticinin hiç tanımadığı babasıyla bir bağlantısı olduğunu öğrenir ve kendisini ailesinin sırlarıyla yüzleşeceği bir kedi-fare oyununda bulur.

“Elçin Poyrazlar polisiyeye hakkını veren bir genç usta. Bu kitabını da süratle ve severek okudum. Polisiyenin en akılda kalıcı karakterlerinden Suat Zamir hepimizi şaşırtıyor.”

Sevin Okyay

“Gazetecilik merak gerektirir, bazen bir olayı araştırırken polisiye kitabın içinde hissedersiniz kendinizi. Elçin Poyrazlar'ın polisiye kitaplarını da bu merakla ve keyifle okurum. Son kitabında da güçlü kalemi ve kurgusuyla okurlarını yeni maceralara sürüklüyor.”

Timur Soykan

“Elçin Poyrazlar Suat Zamir'in kişiliğinde erkek egemen bir toplumda kadın olmanın zorluklarını anlatmayı da başarıyor. Gerçek bir polisiye romanla ve bir polisiye yazarıyla tanışmak isteyenlere şiddetle tavsiye ederim.”

Alper Hasanoglu

Fotoğraf: Osman Kaytazoğlu

Elçin Poyrazlar 1975 Bursa doğumlu. ODTÜ İşletme Bölümü'nün ardından Belçika'da politik ekonomi doktorasını yaparken gazeteciliğe başladı. İstanbul, Brüksel, Washington, Londra ve Madrid'de saygın yerli ve yabancı medya kuruluşları için çalıştı. Romanları *Gazetecinin Ölümü* (2014), *Kara Muska* (2016), *Mantolu Kadın* (2018), *Ecel Çiçekleri* (2021-Yılın Polisiye Kitap Ödülü), *Kayıp Yüz* (2022), *Çıplak Kalp* (2023) ve *Gölgenin Eli*'dir (2025). İngiltere'de Polisiye Yazarlar Birliği'ne (CWA) 2016 yılında kabul edildi.

